

«ΝΕΙΕΝ ΚΑΕΙ Η ΣΤΑΛΛΑΜΗ»

Βασισμένο στο ποίημα του Βασίλη Μιχαηλίδη "Η Ανεράδα"

(Α' Βραβείο διαγωνισμού Κυπριώτικου σκαετς ΡΙΚ, 2002)

ΠΡΟΣΩΠΑ

Χάρης	30	χρονών
Μαρία	28	»
Στυλλής	55	»
Καλλού	52	»
Φανού	55	»
Πετρής	32	»

«ΝΕΙΕΝ ΚΑΕΙ Η ΣΤΑΛΑΜΗ»

ΣΚΗΝΙΚΟ

(Αριστερά της σκηνής η αυλή του σπιτιού του Χάρη, σ' ένα πεδινό χωριό. Δεξιά της σκηνής η αυλή του σπιτιού της Μαρίας, σ' ένα ορεινό χωριό. Πίσω από τις δύο αυλές παράθυρα και πόρτες που οδηγούν στο εσωτερικό των σπιτιών).

EIKONA 1

(Στο σπίτι του Χάρη).

- ΣΤΥΛΛΗΣ Σήμερα τζιόλας να τον πκιάσεις τζιαι να του συντύσεις. Να του πεις να πάει στον παρπέρη να κουρευτεί, να ξιουριστεί, να μυρίσει άδρωπος. Γιατί εγώ έδωκα τον λον μου τζι εν τον παίρνω πίσω. Εμήνυσα των πλασμάτων ότι την άλλην Τζιερχατζήν εν να πάμεν έσσω τους για προξένια. Να γνωριστούμεν τζιαι να γνωριστούν. Τζι εμηνύσαν μου ότι μας καρτερούν. Πού να τον πάρουμεν, πού να τον παρουσιάσουμεν με τζείνα τα μαλλιά, με τζειν' τα γένια, σαν να 'τουν ερημίτης; Πέρκι να 'σειε μήνες, να 'σειε γρόνον να βάλει ψαλίδιν, να βάλει ξιουράφιν πάνω του. Εγώ που 'μαι τζύρης του αροθυμώ να τον θωρώ. Οι να τον δει νύφφη τζιαι να τον ρεπιστεί να τον πάρει.
- ΚΑΛΛΟΥ Πκιάννεις τζιαι κανονίζεις δουλειές χωρίς να τον ρωτάς, χωρίς να παίρνεις την γνώμην του, χωρίς να ξέρει.
- ΣΤΥΛΛΗΣ Ξέρεις πόσον τζιαιρόν, πόσα γρόνια έσειε που τον ρωτώ τζι εν παίρνω απάντηση;
- ΚΑΛΛΟΥ Λαλείς να μεν ιξέρω;
- ΣΤΥΛΛΗΣ Ήταν δεκαοχτώ γρονών τζι έρεξεν τα τριάντα.
- ΚΑΛΛΟΥ Ρωτάς αν ιξέρω! Εσού είσαι ο τζύρης του. Άμα σικκιριστείς, άμα θολώσαι ο νους σου, σηκώννεσαι τζιαι φεύκεις. Αννοίεις το ξωπόρτιν τζιαι πάεις τζιαι χάννεσαι. Μα εγώ είμαι μάνα. Πού να πάω τζιαι πού να 'ρω; Έσειε που τότες που 'παθεν τουν' το κακόν, που κάθομαι δαμέσα

- τζιαι μετρώ τες ημέρες τζιαι τες ώρες. Μετρώ τες παδικιές του μέσα στην αυλήν. Μετρώ τα λόγια του, τους χτύπους της καρδιάς του. Πόσες ώρες, πόσα να του λαλώ, πόσα να τον ρωτώ τζιαι να μεν παίρνω απάντηση;
- ΣΤΥΛΛΗΣ Ένεν τα λόγια τα πολλά. Ούτε τζιαι τα πτεμπίσια. Στην κατάστασιν του εν κούντημαν που θέλει. Ακόμα τζιαι φοέ-
ραν. Όι κουβέντες τζιαι παραμύθια.
- ΚΑΛΛΟΥ Ούλλα εδοτζιμάσαμεν τα, μα η γνώμη του εν γυρίζει.
- ΣΤΥΛΛΗΣ Άλια λόγια. Μετρημένα. Είπεν ο τζύρης σου "το τζιαι το" τζι ετέλειωσεν. Μεν κάθεσαι να του δικιας εξηγήσεις. Μεν καρτεράς απάντησιν που λλόου του. Έτσι αποφάσισεν ο τζύρης σου πε του, τζι έτσι εν να γενεί.
- ΚΑΛΛΟΥ Γιατί εν του συντυχάννει η αφεντιά σου;
- ΣΤΥΛΛΗΣ Εσέναν τζι αν σου βάλλει φτιν, εμέν καθόλου.
- ΚΑΛΛΟΥ Δοτζίμασε να του συντύσιεις. Δοτζίμασε να τον ιξιβκάλεις. Δοτζίμασε να τον καταλάβεις.
- ΣΤΥΛΛΗΣ Πόσες φορές να τσακκωθούμεν! Εβαρέθηκα.
- ΚΑΛΛΟΥ Ένεν με τες φωνές που γίνεται δουλειά
- ΣΤΥΛΛΗΣ Ούλλον τον κόσμο καταλαβαίνω τον τζιαι καταλαβαίν-
νει με. Τούτον πο'ν παιδί μου εν τον εκατάλαβα ποττέ μου.
- ΚΑΛΛΟΥ Είντα να κάμουμεν. Τούτος ένεν σαν τους άλλους.
- ΣΤΥΛΛΗΣ Ο άλλος ένεν γιος μου; Γιατί συνεννοούμαι;
- ΚΑΛΛΟΥ Συγκρίνεις τον έναν με τον άλλον;
- ΣΤΥΛΛΗΣ Δκυο γιούες εκάμαμεν, ο ένας εις την γην τζι ο άλλος εις τον ουρανόν. Ο ένας πατά χαμαί τζιαι βκάλλει αζίνες, παρ-
πατά τζιαι τρέμει η γη, τζι ο άλλος κάθετα ξιστηκός, σαν να 'πκιεν τ' αμίλητον νερόν. Ψας τζιαι καρτερά το τέλος του να γλιτώσει που τα βάσανα.
- ΚΑΛΛΟΥ Για τ' όνομαν του Θεού. Είνταν τούτα τα λόγια που λαλείς;
- ΣΤΥΛΛΗΣ Τούτη εν η αλήθεια. Δε την κατάμματα. Γιατί στην κατά-
στασιν του εν σηκώννει αναβολήν. Ώσπου στεκούμασιν, ώσπου μπορείς τζιαι σάζεις τον, κουτσοπερνά γιάλι-άλι.

	Είνταν πον να γενεί άρκον πον να γείρουμεν, πον να μας χάσει; Εν να βρωμίσει δαμέσα.
ΚΑΛΛΟΥ	Καλλίπτερα να μεν το σκέφτουμαι
ΣΤΥΛΛΗΣ	Τζι αν το σκεφτείς τζι αν μεν το σκεφτείς, τούτη εν η κατάσταση. Εν αλλάσσει.
ΚΑΛΛΟΥ	Μπορεί να τον φωτίσει ο Θεός να ενδιαφερτεί τζιαι να ρωτήσει τούτην την φοράν. Είνταν πον να του παω;
ΣΤΥΛΛΗΣ	Ό,τι θέλεις πε του, ό,τι κόψει ο νους σου, ό,τι σε φωτίσει ο Θεός.
ΚΑΛΛΟΥ	Πε μου τουλάχιστον τ' όνομα της, τη γενιάν της, το χωρκόν της, να ξέρω είντα να λαλώ. Έρχεται τούτη να κάτσει στο χωρκόν μας; Πάει ο δικός μας εις το δικόν της;
ΣΤΥΛΛΗΣ	Τούτα εν υστερινή δουλειά. Φτάννει να πουν το ναι τζιαι τούτα κανονίζονται.
ΚΑΛΛΟΥ	Πκοια εν η γενιά της, η μάνα της, ο τζύρης της;
ΣΤΥΛΛΗΣ	Εν ορφανή η κοπελλούα. Ο τζύρης της επέθανεν με το μαράζιν της.
ΚΑΛΛΟΥ	Γιατί; Έσειε καμιάν αρρώσκιαν; Υποφέρει;
ΣΤΥΛΛΗΣ	Έκοψεν τζι έμεινεν τζιαι τούτη σαν τζιαι τον δικόν μας. Πέρχι ναν' εις την ηλικιάν του. Έτσι τουλάχιστον μου είπεν ο άδρωπος πο 'φερεν τα προξένια. Για τούτον τζι εσκέφτηκεν να τους ισμίξει. Γιατί κακά εν τα ψέματα, είτε άδρωπος είτε γεναίκα, άμα ρέξουν τα τριάντα, πκοιος τους αρωτά για γάμον;
ΚΑΛΛΟΥ	Γιατί έκοψεν τζι έμεινεν; Έν άσισημη, εν πρόστυχη, είντα κουσούριν έσειε;
ΣΤΥΛΛΗΣ	Ούτε το έναν ούτε το άλλον.
ΚΑΛΛΟΥ	Πκοιον εν το πρόβλημα της;
ΣΤΥΛΛΗΣ	Τζι αν έσειε, εν πελλοί να σου το πουν; Οι προξενητάες τη δουλειάν τους θέλουσιν να κάμουν.
ΚΑΛΛΟΥ	Άμα ρωτήσεις εν να μάθεις. Καλοθελητές πολλοί.
ΣΤΥΛΛΗΣ	Είπα να μεν ρωτώ, πριχού ακούσουμεν τη γνώμην του ξιστηκού του γιου μας.

- ΚΑΛΛΟΥ Η μάνα της είναι γεναίκα ένει; Εν γεναίκα του σπιθκιού;
Εν γεναίκα της στράτας τζιαι της γύρας; Εν προκομμένη;
Εν νοικοτζυρά; Εν καταύσιεμένη; Εν σουρτούγκα;
- ΣΤΥΛΛΗΣ Εν αρώτησα λαλώ σου. Τζι άμα θέλεις την αλήθειαν, ούτε
ενδιαφέρομαι να μάθω. Αν μ' ερωτάς, τούτα εν μουσκου-
ρούδκια. Λόγια τζιαι παραμύθκια. Στην κατάστασιν του
γιου σου, όπκοια τζιαι να 'νει, όπως τζιαι να 'νει, κάμνει
του. Γιατί τζείνη, πο' ν' αποφασίσει να πάρει άδρωπον
ξιστηκόν, εν ψυσικόν που κάμνει.
- ΚΑΛΛΟΥ Ψυσικόν!
- ΣΤΥΛΛΗΣ Ναι. Κάμνει για την ψυσιήν της.
- ΚΑΛΛΟΥ Έμαθες τουλάχιστον τ' όνομαν της;
- ΣΤΥΛΛΗΣ Θαρκούμαι άκουσα να την λαλεί Μαρίαν.

EIKONA 2

(Στο σπίτι της Μαρίας).

- ΦΑΝΟΥ Να 'σαις την ευτζιή μου Μαρία μου. Ππέφτω στα γόνατα τζιαι παρακαλώ σε.
- ΜΑΡΙΑ Για τ' όνομαν του Θεού μανά. Είνταν τούτα που κάμνεις; Σήκου πάνω.
- ΦΑΝΟΥ Παρακαλώ σε. Φιλώ τα σιέρκα σου, φιλώ τα πόδκια σου, φιλώ το χώμαν που πατάς. Θέλω να μ' ακούσεις τουν' την φοράν.
- ΜΑΡΙΑ Μεν με φέρνεις σε δύσκολην θέσιν. Λυπήθου με.
- ΦΑΝΟΥ Εσού να με λυπηθείς. Δέχτου τουλάχιστον να τον δεις, να του συντύσιεις.
- ΜΑΡΙΑ Εν θέλω να δω κανέναν. Πόσες φορές να μ' ερωτήσεις τζιαι πόσες φορές να σου το πω.
- ΦΑΝΟΥ Μπορεί τζιαι ναν' καλός, να σου ταιρκάζει, να ταιρκάζετε.
- ΜΑΡΙΑ Εν θέλω να δω κανένα λαλώ σου. Όπκοιος τζιαι να 'νει. Ούτε βασιλιάς. Ούτε τζιαι πρίγκηπας.
- ΦΑΝΟΥ Είντα αξίαν έχουν οι πρίγκηπες τζιαι οι βασιλιάες μπροστά στην καλοσύνη; Είπαν μου εν πολλά καλός. Που τον τζαιρόν που πλάστητζιεν, εν επείραξεν ούτε λίμπουρο λαλούσιν. Κανένας εν άκουσεν τον λον του τον πικρόν. Το κακόν του, πο 'κοιφεν τζι έμεινεν τζιαι τούτος σαν τζι εσέναν τζιαι ζιει όπως τον ερημίτην, περιότου που λλόου σου. Μπορεί ναν' το τυχερόν σας να σμίξετε τζιαι να 'βρετε έναν ποκούμπιν ο ένας εις τον άλλον.
- ΜΑΡΙΑ Μάνα μου κατάλαβε με. Ακόμα τζιαι να μεν έσει δεύτερον του πάνω στη γην, εν θέλω να τον δω.
- ΦΑΝΟΥ Κατάλαβε με τζι εσού. Γερνώ. Εν τζι είμαι τωρασινή. Έφα τα ψουμά μου. Εν λλία τα γρόνια που μου μείναν. Εν θέλω να πεθάνω τζιαι να σ' αφήκω μόνην σου δαμαίσα.
- ΜΑΡΙΑ Κανένας εν ιξέρει το θέλημα του Θεού. Μπορεί να 'σαι τζιαι να 'μαι τυχερή τζιαι να με πάρει πριν που λλόου σου.
- ΦΑΝΟΥ Ο Θεός να μεν μ' αφήκει να πκιω έτσι φαρμάτζιν. Ο Θεός να μεν μ' αφήκει να ζήσω έτσι μαρτύριον.

- ΜΑΡΙΑ Άφησ' την μάνα μου την ζωήν να πάει όπως πάει. Τζι ό,τι εν θέλημα Θεού ας γενεί.
- ΦΑΝΟΥ Εν γίνεται κόρη μου. Εν γίνεται αγάπη μου. Ο Θεός έδωκεν μας νουν, να κάμνουμεν τζείνον που πρέπει.
- ΜΑΡΙΑ Πκοιος ημπορεί να πει με σιουρκάν πκοιον εν το πρέπον;
- ΦΑΝΟΥ Το πρέπον εν τζείνον που κάμνει ο κόσμος ο πολλύς, ο κόσμος ούλλος. Τζείνον που μάθαμεν που τους γονιούς μας. Οι συνήθειες, τα ήθη τζιαι τα έθιμα του χωρκού μας τζιαι του τόπου μας.
- ΜΑΡΙΑ Δώδεκα γρόνια εξήσαμεν τζιαι ζιούμεν μόνες μας, χωρίς να μας κόφτει που κανέναν, τζι επεράσαμεν. Είντα επάθαμεν; Δόξα σοι ο Θεός. Είντα μας έμεινεν που δα τζιαι δα! Τα γρόνια τα καλά εφύαν.
- ΦΑΝΟΥ Γιατί αγάπη μου; Γιατί; Είσαι νέα κόμα. Έσεις ζωήν ομπρός σου. Να παντρευτείς, να κάμεις παιδικιά, να τα νεώσεις, να τα χαρείς.
- ΜΑΡΙΑ Όσον εχάρηκες εσού μιτά μου!
- ΦΑΝΟΥ Εσού είσαι η χαρά μου τζι η ζωή μου. Τζι ό,τι κάμνω εν για το καλόν σου. Αν είσαι σου καλά είμαι τζι εγιώ. Άκου μου που να 'σεις την ευτζιήν μου τζιαι δέχτου να δεις τουλάιστον τουν' το κοπέλλιν.
- ΜΑΡΙΑ Κανέναν εν θέλω να δω. Καλά είμαι σαν είμαι, έτσι σαν έμαθα. Εν δύσκολον πκιον ν' αλλάξω τζιαι συνήθειες τζιαι τρόπους.
- ΦΑΝΟΥ Εν να σου πω κάτι τζιαι να μεν θυμώσεις.
- ΜΑΡΙΑ Είνταν που πήες τζι έκαμες πάλε;
- ΦΑΝΟΥ Εμηνύσαν μου ότι την άλλην Τζερχατζιήν εν να 'ρτουσιν να γνωριστείτε. Τζι εμήνυσα τους τζι εγιώ καλώς να ορίσουν.
- ΜΑΡΙΑ Γιατί; Ερώτησες με τζι είπα σου όι. Γιατί τους εμήνυσες να 'ρτουν; Είπα σου να μεν κάμνεις δουλειές της τζεφαλής σου.

ΦΑΝΟΥ Έτσι μ' εφώτισεν ο Θεός. Μπορεί να 'ν θέλημα του Θεού.
ΜΑΡΙΑ Αν σηκωθώ τζι εγώ τζιαι φύω πόσσω τζι εν ιξαναπατήσω,
πάλε να πεις πως ήταν θέλημα Θεού.
ΦΑΝΟΥ Κόρη μου φερ' τον νουν σου. Έλα δα. Στράφου πίσω. Πού
ελάμνησες να πάεις; Κόρη Μαρία, κόρη Μαρίαααα, κόρη
Μαρίαααα.

ΕΙΚΟΝΑ 3

(Στο σπίτι του Χάρη).

ΚΑΛΛΟΥ Έλα δα γιε μου. Πού πάεις. Κάτσε να κουβεντιάσουμε, να δούμε είνταν πον να κάμουμεν. Δαμαί που φτάσασιν τα πράματα, εν ημπορείς να κάμεις πίσω. Εν αντροπή που τα πλάσματα τα ξένα, πον να μας καρτερούν. Γίνεται να μας καρτερούσιν άδικα; Προσβάλλουμεν τους. Όπκοιοι τζιαι να 'νει, εν πλάσματα τζιαι τούτα του Θεού τζιαι πρέπει να τα σέβεσαι. Τζιαι το τελευταίον πλάσμαν του Θεού αξίζει τον σεβασμό μας. Οι τούτες, δκνο γεναιίτζιες μόνες τους, χωρίς κανέναν προσάτην. Εσου, αν είσιες αρφήν θα σου άρεσκεν να την προσβάλουν έτσι; Να την αφήκουν να καρτερά άδικα τον γαμπρόν; Εν κρίμαν, εν αντροπή. (Σιγή). Γιατί εν μου συντυχάννεις ρε, γιατί εν μου απαντάς; Γύρισε δε με μεσ' στ' αμμάδκια γιε μου. Πέρκι μαντέψω ταλάϊστον είνταν που σκέφτεσαι. Γύρισε πάνω μου λαλώ σου. Εν η μάνα σου που σου συντυχάννει. Αν μεν με υπολογίζεις, αν μεν με λυπάσαι εμέναν, λυπήθου τον τζύρη σου γιε μου, που έδωκεν τον λον του τζι εν να γενεί ρεζίλιν, αν δεν πάμεν. (Σιγή). Σύντυσιε μου γιε μου. Είντα μεινίσκεις "χάσκοντα βριχτός;" Σύντυσιε μου.

ΧΑΡΗΣ "Νείεν καεί η σταλαμή".

ΚΑΛΛΟΥ Εν ιξέρεεις τίποτε άλλον γιε μου να μου πεις; Πόσες φορές να μου πεις τούτην την κουβένταν, τζιαι να μεν μου εξηγάς;

ΧΑΡΗΣ "Νείεν καεί η σταλαμή".

ΚΑΛΛΟΥ Γιατί γιε μου να καεί η σταλαμή;

ΧΑΡΗΣ Νείεν καεί η σταλαμή.

ΚΑΛΛΟΥ Πόσα γρόνια να σ' ερωτώ τζιαι να μεν παίρνω απάντησιν;

ΧΑΡΗΣ "Νείεν καεί η σταλαμή. Ούλα τ'αρνίν εις το τσωκκόν ο άχαρος επκιάστηκα, αντάν πκιαστεί μεσ' στην νομήν".

ΕΙΚΟΝΑ 4

(Στο σπίτι της Μαρίας).

- ΜΑΡΙΑ Νείεν καεί η ώρα τζιαη η σταλαμή που παραδέχτηκα. Πόπ-
κιαχα να συντύχω, να εξηγήσω. Μα πού να καταλάβετε!
- ΦΑΝΟΥ Πάσιν τούτα ούλλα, επεράσαν. Ξίχαστα. Η ζωή εν γυρίζει
πίσω κόρη μου.
- ΜΑΡΙΑ Κάλιον να βόβωννα. Να 'χαννα την λαλιά μου.
- ΦΑΝΟΥ Συμπάθα μας κόρη μου. Ό,τι εξέραμεν, ό,τι επιστεύκαμεν
σωστόν, έτσι εκάμαμεν. Ό,τι εκάμαμεν, εκάμαμεν το για το
καλό σου.
- ΜΑΡΙΑ Για το καλό μου!
- ΦΑΝΟΥ Ξέρεις κανένα γονιόν που να θέλει το κακόν του παιδικιού
του; Αν ιξέρεις πε μου τον, δείξε μου τον τζιαη να παραδε-
χτώ πως θέλω το κακό σου.
- ΜΑΡΙΑ Το καλόν του τζιαη το κακόν του ο καθένας ξέρει το κάλ-
λιον που κάθε άλλον.
- ΦΑΝΟΥ Εκάμαμεν λάθος.
- ΜΑΡΙΑ Που το πκιερώννω εγιώ.
- ΦΑΝΟΥ Συμπάθα μας, συγχώρα μας. Εμείς επκιερώσαμεν περίτου
που λλόου σου. Ο τζύρης σου επέθανεν με το μαράζι σου.
Γίνεται να συνεχίσεις να το κρατάς που μέσα σου; Κοντεύ-
κω τζι εγιώ να φύω που τούτην τη ζωήν την ψεύτιτζιην.
Συγχώρα με τζι άκου τη συμβουλή μου.
- ΜΑΡΙΑ Εν κρατώ κατζίαν σε κανέναν. Ο Θεός να σας συγχωρήσει
τζιαη να με συγχωρήσει. Αν σας επίκρανα, ένεν με τη θέλη-
ση μου. Άμα κρούζει η ψυσιή, εν η ψυσιή που κάμνει κου-
μάντον. Ο νους παώννει. Σταματά. Νείεν καεί η σταλαμή
πόπκιασα να συντύχω. Πο'ν εξέβηκα της πόρτας τζιαη να
μεν ξαναγυρίσω.
- ΦΑΝΟΥ Εν είσαι που τζείνες τες γεναίτζιες.
- ΜΑΡΙΑ Αν έξερα, εσυντύχαννα; Αν εμάεινκα πού έθεν να με βκάλει,
πού έθεν να μας βκάλει τούτη η ιστορία, εσυντύχαννα;
Άννοια το στόμα μου να ββάλω άχνα; Εν άννοια καλλίττε-
ρα την πόρταν τζιαη να φύω, να πάω να χαθώ;

- ΦΑΝΟΥ Είπα σου. Πάσιν τούτα. Ομπρός σου να θωρείς. Όι πίσω σου. Δέχτου να δεις τουν' το κοπέλλιν.
- ΜΑΡΙΑ Τζιαι πού το ξέρω τούτον το κοπέλλιν; Πόθθεν ιφτάννει; Πκοιος εν τούτος πο 'σαι το κουράγιον να 'ρτει να παλιώννει με τες πλήξες μου τες αφανέρωτες τζιαι στα πουλιά που τζιηλαδούν;
- ΦΑΝΟΥ Το κάθε πλάσμαν κόρη μου έσαι τα δικά του. Μπορεί τζιαι τούτος να 'σαι ανάγκη να κουμπήσει κάπου.

ΕΙΚΟΝΑ 5

(Στο σπίτι του Χάρη).

- ΚΑΛΛΟΥ Εν άδικα που μ' έβαλες να του συντύχω. Είτε σ' ετζείνον
τα λαλείς, είτε στον τοίχον τα λαλείς, το ίδιον κάμνει. Αν
ακούει ο τοίχος ακούει τζι ετζείνος.
- ΣΤΥΛΛΗΣ Είπες του τζείνα που σου είπα;
- ΚΑΛΛΟΥ Έκοψα τον έσσω. Εκατάφερα τζι εγώνιασα τον να μεν μου
φύει τζι εσύντυχα του, όπως μου παράντζειλες.
- ΣΤΥΛΛΗΣ Τζι εν είπε τίποτε; Εν άνοιξεν το στόμαν του;
- ΚΑΛΛΟΥ Ό,τι λαλεί πάντα. Τζείνον που κόλλησε στον νουν του τζι
εν λαλεί να ξικολλήσει. "Νείεν καεί η σταλαμή τζιαι νείεν
κanei η σταλαμή..."
- ΣΤΥΛΛΗΣ Νείεν καεί η σταλαμή που τον έσπειρα, τζιαι που τον εγέν-
νησες για να μας βασανίζει.
- ΚΑΛΛΟΥ Δάκκα τη γλώσσα σου να μεν το μετανιώσεις. Εν λόγια που
λαλείς τζι εν φοάσαι τον Θεόν;
- ΠΕΤΡΗΣ Εεε μανάααααα. Εεε παπάααααα.
- ΚΑΛΛΟΥ Έλα μέσα γιε μου. Πκοιος καλός αέρας εφύσησεν τζι έφερε
σε; Αν ήσουν παρά χωρκού, αν ήσουν πέρα, έθεν να 'σαι
τζι έλεος. Έθεν να σε θωρούμεν πκιο σγνά.
- ΠΕΤΡΗΣ Έμαθες να παραπονιέσαι μανούλλα μου. Τούτον ένει.
Τίποτε άλλον.
- ΚΑΛΛΟΥ Εν ψέματα που λαλώ;
- ΠΕΤΡΗΣ Είντα με θέλεις ε παπά τζι εμήγυσες μου να 'ρω;
- ΚΑΛΛΟΥ Όστε εν ήρτες που μόνος σου. Είπα τζι εγιά ότι μας αθθυ-
μήθηρες!
- ΠΕΤΡΗΣ Έχω τζιαι γεναίικαν τζιαι κοπελλούδκια μανά. Πο 'χουν
περίτου την ανάγκη μου που λλόου σας.
- ΚΑΛΛΟΥ Είπε σου κανένas να παραμελάς την γεναίικα σου τζιαι τα
παιδικιά σου;
- ΠΕΤΡΗΣ Να σου κροστώ εσέναν, εν να σε κρατώ που την ποδικιάν
ακόμα τζιαι να σου κλουθώ.
- ΚΑΛΛΟΥ Αστειεύκω γιε μου. Μακάρι να 'σαι καλά, τζι αν θέλεις
έρκου να μας θωρείς, αν θέλεις μεν έρκεσαι.

- ΠΕΤΡΗΣ Πού εν ο αρφός μου;
- ΚΑΛΛΟΥ Κάπου ελάμνησεν. Πκοιος ιξέρει. Πκοιου διά λοαρχα-
σμόν; Τξι αν τον ρωτήσεις, συντυχάννει;
- ΠΕΤΡΗΣ Πρέπει να 'ν κάτι σοβαρόν ε παπά, για να μου μηνύσεις να
'ρω άρον άρον.
- ΣΤΥΛΛΗΣ Κάτσε. Είνταν που πίννεις;
- ΠΕΤΡΗΣ Συντύχαννε τζιαι τρώει με η περιέργεια.
- ΣΤΥΛΛΗΣ Κάτσε λαλώ σου. Θέλουμεν ώραν να τα πούμεν. Ψήσε του
Πετροή καφέν.
- ΠΕΤΡΗΣ Κάλλιο μιαν ζιβανία.
- ΣΤΥΛΛΗΣ Άτε. Να σου κάμω παρέα. Φερ' την πότσαν ε Καλλού τζιαι
κόψε τζιαι λλίην ποσυρτήν.
- ΠΕΤΡΗΣ Λάλε. Πκοιον εν το πρόβλημα;
- ΣΤΥΛΛΗΣ Ξέρεις πκοιον εν το πρόβλημα μεσ' τουν' το σπίτι.
- ΠΕΤΡΗΣ Ο αρφός μου!
- ΣΤΥΛΛΗΣ Ο αρφός σου.
- ΠΕΤΡΗΣ Καλά, γιατί εν το παίρνετε απόφαση; Αποφάσισεν να μεί-
νει ελεύθερος! Εν τίποτε γιασάκκιν; Πειράζει κανέναν;
Κάμνει κανέναν αμάρτημα, καμιάν παρανομίαν;
- ΚΑΛΛΟΥ (Από μακριά). Γερνούμεν εμείς γιε μου. Εγεράσαμεν. Αν
γείρουμεν τζιαι πάμεν, πκοιος εν να τον θωρεί; Πκοιος εν
να τον σάξει;
- ΠΕΤΡΗΣ Σαν να βριάστηκες πολλά μανούλλα μου να μας αφήρεις
γρόνους!
- ΚΑΛΛΟΥ (Από μακριά). Θέλουμεν να τον δούμεν παντρεμένον, νοι-
κοτζυρεμένον, τωρά που είμαστιν καλά.
- ΠΕΤΡΗΣ Τριάντα γρονών άδρωπος παντρεύκεται με το ζόρι;
- ΣΤΥΛΛΗΣ Είχαμεν προξένια γιε μου που μιαν κοπέλλαν κοντά στην
ηλικίαν του, που μας εφουμίσασιν πολλά. Όπου αρώτησα,
εν μου είπαν λον κακόν για λλόου της. Τξι είπαμεν πέρικι
τον καταφέρουμεν τουν' την φοράν να πάει να την δει.
- ΠΕΤΡΗΣ Έσειε τωρά που πασκίζετε να τον πάρετε τξει τζιαι δα τξει
εν τα καταφέρνετε; Γιατί να τον καταφέρετε τωρά; Είνταν
που άλλαξεν;

- ΣΤΥΛΛΗΣ Ρέσσει τα τριάντα γιε μου. Γείρνει καντούνιν πκιον. Πρέπει να βάλουμεν ούλλοι τα δυνατά μας. Πρέπει να βάλεις τζι εσου το σιέρι σου.
- ΠΕΤΡΗΣ Ξέρετε το. Εδοτζίμασα πολλές φορές να του συντύχω, μα φκια κουφά. Όποτε τ' αννοιξω κουβέντα, φεύκει τζι αφήγναι με σύξυλον.
- ΚΑΛΛΟΥ (Ερχεται με τη ζιβανία και τον μεζέ). Να ξαναδοτζιμάσεις. Να βάλεις τα δυνατά σου. Να βάλουμεν ούλλοι τα δυνατά μας.
- ΠΕΤΡΗΣ Άμα εν ακούει τους γονιούς, εν ν' ακούσει τον αρφόν;
- ΚΑΛΛΟΥ Εσου πού'σαι κοντά στην ηλικίαν του, που ξέρεις είναι λοής ισκέφτεται, μπορεί να τα καταφέρεις να τον ξιβκάλεις.
- ΠΕΤΡΗΣ Τον αρφόν μου εν έσειε πλάσμαν πα' στη γη, να τον καταλαβαίννει.
- ΚΑΛΛΟΥ Ξαναδοτζίμασε. Εν τζι έσειε τα χαμένα μη κακόν του τζιαι φοάσαι πως εν θα καταφέρετε να συνεννοηθείτε. Τα λογικά του έσειε τα τζιαι με το παραπάνω. Τίποτε εν του φεύκει. Ούλλα ξέρει τα τζι ούλλα καταλαβαίννει τα. Το κακόν του έναν ένει τζιαι ξέρεις το. Εξίκοφεν που τον κόσμον τζιαι ζιε στον κόσμον του. Τζι ούτε θέλει να ακούσει για γεναίκαν. Είναι έσειε; Γιατί να τον ρωτούμεν τζιαι να μεν μας απαντά; Μη κακόν έσειε πρόβλημα τζι αντρέπεται να μας το μολογήσει; Πκιασ'τον να χαρείς το φως σου με τον τρόπο σου τζιαι σύντυσιε του, πέρκι τον ξιβκάλεις. Να ξέρουμεν. Αν έσειε πρόβλημα, είναι μαχούμαστιν άδικα των αδικων;
- ΣΤΥΛΛΗΣ Έλα γιε μου. Εϊβα τζιαι να πάσιν ούλλα στο καλό.

ΕΙΚΟΝΑ 6

(Στο σπίτι της Μαρίας).

- ΦΑΝΟΥ Να μου κροστείς Μαρία μου, που να 'σαι την ευτζή μου, τζια να πκιάεις να σαστείς νάκκον να περιποιηθείς. Πρώτα πρώτα να ράψεις κανένα φουστάνιν του χαϊρικού. Να το φορείς να ξιδκιαντρέπεσαι. Έχουμε μέρες ακόμα. Προλαβαίνεις άμα θέλεις. Ξέρεις πόσον τζιαρόν έσαι να παννίσεις έστω τζι έναν πουκάμισον, έναν κομμάτι ρούχο;
- ΜΑΡΙΑ Ούτε να ράψω θέλω, ούτε να παννίσω.
- ΦΑΝΟΥ Εν να μηνύσω της Μυροφόρας της ράφταινας να 'ρτει να σου πκιάει μέτρα.
- ΜΑΡΙΑ Μεν της μηνύσεις να 'ρτει τζι εν θα μ' έβρει έσσω.
- ΦΑΝΟΥ Εν να της μηνύσω σήμερα τζιόλας. Θέλω να μου κάμεις το χαττίριν τούτην την φορά Μαρία μου.
- ΜΑΡΙΑ Εσου γιατί εν μου κάμνεις το χαττίριν τζια να μ' αφήκεις εις την ησυχίαν μου;
- ΦΑΝΟΥ Ύστερα θέλω να μου τανύσεις να καθαρίσουμε νάκκον δαμέσα δα. Σκεφτομαι να πω τζια κανενού αδρώπου να 'ρτει να μας ασπρογιάσει. Αθθυμούμαι, έξιεν ο τζύρης σου την τελευταία φοράν που ασπρογιάσαμεν. Θώρε τους τοίχους μας! Έχουν το χάλι τους! Αν βοηθήσει ο Θεός τζι έρτουν οι ξένοι μας, εν να μεν έχουμεν καρτζιλλίκκιν να τους βάλουμεν έσσω.
- ΜΑΡΙΑ Ούτε να αρέσουμε θέλουμεν, ούτε να μας αρέσουν.
- ΦΑΝΟΥ Γιατί καλή μου κόρη; Αν τους αρέσουμε εν κακόν; Τζι αν μας αρέσουν βλάπτει; Μπορεί να 'ν θέλημα Θεού να τους αρέσουμεν τζια να μας αρέσουν.
- ΜΑΡΙΑ Τζια πού ξέρουσιν; Πκοιος τους είπε για λλόου μας; Πόθθεν εμάθασιν για λλόου μας τζι εν να 'ρτουν να μας δουν;
- ΦΑΝΟΥ Που τζει που μάθαμεν τζι εμείς για λλόου τους Μαρία μου.
- ΜΑΡΙΑ Όι που εμάθαμεν. Που έμαθες να λαλείς. Γιατί εγώ εν ιξέρω τίποτε.
- ΦΑΝΟΥ Γιατί εν με ρωτάς καλή μου να σου πω;

ΕΙΚΟΝΑ 7

(Στο σπίτι του Χάρη).

- ΠΕΤΡΗΣ (Φωνάζει απέξω). Ρε Χάρη. Ρε Χάρη. Ρε Χάρηηη
ΧΑΡΗΣ Ναι ρε Πετρή.
ΠΕΤΡΗΣ Είντα κάμνεις;
ΧΑΡΗΣ Καλά.
ΠΕΤΡΗΣ Είσαι μόνος σου;
ΧΑΡΗΣ Ναι.
ΠΕΤΡΗΣ Πού επήαν οι γονιοί μας;
ΧΑΡΗΣ Να τσαππίζουν.
ΠΕΤΡΗΣ Εν επήες να τους τανύσεις;
ΧΑΡΗΣ Εν να πάω.
ΠΕΤΡΗΣ Ευτυχώς που σ' έκοψα έσσω πριν να φύεις.
ΧΑΡΗΣ Θέλεις με;
ΠΕΤΡΗΣ Για να 'ρω να σ' έβρω!
ΧΑΡΗΣ Ακούω.
ΠΕΤΡΗΣ Τζιέρας' με τίποτε πρώτα ρε αδέρφιν. Έτσι κάμνουν οι αδρώποι;
ΧΑΡΗΣ Είντα πίνεις;
ΠΕΤΡΗΣ Βάλε μια ζιβανία, να βάλει ομπρός η μηχανή.
ΧΑΡΗΣ Είσαι αδικιασερός;
ΠΕΤΡΗΣ Αδικιασερός εν είμαι, μα για λλόου σου ήρα τζιαιρόν.
ΧΑΡΗΣ Είπε σου κανένας ότι σε γρειάστηκα;
ΠΕΤΡΗΣ Ρε Χάρη ξέρεις με. Εγώ εν ιξέρω να τα λαλώ πογουριστά. Εγώ τζείνον πον να πα, λαλώ το κοφτά τζιαι Τρικωμίτικα.
ΧΑΡΗΣ Λάλε.
ΠΕΤΡΗΣ Αφού εν λυπάσαι τον εαυτό σου ρε αδέρφιν, εμένα γιατί εν με λυπάσαι;
ΧΑΡΗΣ Πάλε τα ίδια.
ΠΕΤΡΗΣ Τους γονιούς μας ρε αδέρφιν γιατί εν τους λυπάσαι, που λιώννουν τζιαι στάσσουν που το μαράζιν τους;
ΧΑΡΗΣ Εν τζείνοι που σ' επέψαν;

- ΠΕΤΡΗΣ Τζείνην την μάνα μας ρε, που εν πενήντα γρονών τζιαι δεί-
γνει εβτομήντα, εν τη λυπάσαι;
- ΧΑΡΗΣ Επαραπονεθήκαν σου;
- ΠΕΤΡΗΣ Ξέρεις τους να παραπονιούνται; Κομμαδάκια να κόβκεις
που πάνω τους τζιαι να πετάσσεις παραπονιούνται; Εσού
πρέπει να δεις το πρόβλημα αδέρφιν τζιαι να φροντίσεις
να το λύσεις.
- ΧΑΡΗΣ Πκοιον πρόβλημα;
- ΠΕΤΡΗΣ Το πρόβλημα σου.
- ΧΑΡΗΣ Εν έχω πρόβλημα εγιά.
- ΠΕΤΡΗΣ Έχουν τζείνοι πον κοντά σου τζιαι το ίδιον κάμνει. Εν τζι
είσαι μόνος σου πάνω στην γην. Εν τζι εκατέβηκες στην γην
με το καλάθιν. Ούτε ζεις μόνο για λλόου σου. Αν ήταν έτσι
η ζωή, εν να 'تون εύκολη αδέρφιν. Έσιεις τζιαι γονιούς
τζι αδέρφια τζιαι υποχρεώσεις.
- ΧΑΡΗΣ Έρτες να μου κάμεις μάθημα;
- ΠΕΤΡΗΣ Εν ήρτα να σου κάμω μάθημα. Ξέρεις με να κάμνω τον
δάσκαλον; Για να 'ρτω αδέρφιν σημαίνει πως έχουμε
πρόβλημα. Τζιαι πρέπει να το λύσουμεν.
- ΧΑΡΗΣ Είπαν σου πάλε, πως θέλουσι να με ξιφορτωθούν;
- ΠΕΤΡΗΣ Μεν το παίρνεις έτσι. Εν είσαι βάρως για να θέλουσι να σε
ξιφορτωθούν. Ανησυχούν. Εν το καταλαβαίνεις; Θέλουσι
να σε δουν να πκιάννεις τζι εσού μια στράταν ίσιαν. Τη
στράταν που παρπατά ο κόσμος ούλλος. Πόσον τζιαιρόν
να σε θωρούσι να γυρίζεις μεσ' στ' αγαθθερά; Πού εν να
σε βιάλει τούτον το στρατίν, τούτον το μονοπάτι;
- ΧΑΡΗΣ Τζει που βιάλλουν τζι οι αμαξωτοί. Στο τέλος.
- ΠΕΤΡΗΣ Πκοιον τέλος;
- ΧΑΡΗΣ Ούλλοι το ίδιον τέλος έχουμεν.
- ΠΕΤΡΗΣ Τότε να πκιάσουμεν ένα μασιάιρι ρε αδέρφιν να το μπή-
ξουμεν πάνω μας. Να πκιάσουμεν ένα σσιοινίν, να το τυλί-
ξουμε στο λαιμό μας να ποσπαστούμεν.!
- ΧΑΡΗΣ Μακάρι να 'χα το κουράγιο.

- ΠΕΤΡΗΣ Εν να με κάμεις να σου το ξαναπώ. Αφού εν λυπάσαι τον
εαυτό σου, γιατί εν λυπάσαι τους γονιούς σου; Γιατί εν
λυπάσαι τζείνους που σ' έχουνιν ανάγκη;
- ΧΑΡΗΣ Κανένας εν μ' έσειε ανάγκην.
- ΠΕΤΡΗΣ Εφαντάστηκες πόσον πόνον, πόσον μαράζι, πόσον φαρμά-
τζιν, πόσον δρολύτζιν τους ποτίζεις κάθε μέρα, κάθε ώρα,
κάθε σταλαμής, που σε ακούουν να λαλείς τούτα τα λόγια;
- ΧΑΡΗΣ Νείεν καεί η σταλαμή;
- ΠΕΤΡΗΣ Άννοιξε ρε την καρδιά σου τζιαι σύντυσιε μου. Για τούτον
ήρτα σήμερα. Πόσον τζιαιρόν, πόσα γρόνια να σ' ερωτού-
μεν τζιαι να μεν παίρνουμεν απάντησιν; Πόσα γρόνια να
σε θωρούμεν έτσι τζιαι να μεν ιξέρουμεν πκοιον εν το κακό
σου; Πκοιον εν το πρόβλημα;
- ΧΑΡΗΣ Νείεν καεί η σταλαμή.
- ΠΕΤΡΗΣ Γιατί ρε να καεί η σταλαμή;
- ΧΑΡΗΣ Νείεν καεί η ώρα τζιαι η σταλαμή.
- ΠΕΤΡΗΣ Γιατί ρε να καεί η ώρα τζιαι η σταλαμή; Πκοια ώρα τζιαι
πκοια σταλαμή; Είντα σου έφταιξεν; Πκοιος σου έφταιξεν;
Πότε σου έφταιξεν; Πόσα γρόνια να κρατάς τουν' τ'
αγκάθθι μεσ' στην καρδιά σου τζιαι να μεν το τραβάς να το
βγάλεις; Πόσα γρόνια να πηαίννει τούτον το κακόν τζιαι
να μεν τελειώννει;
- ΧΑΡΗΣ Άφησ' με ρε αδέρφιν.
- ΠΕΤΡΗΣ Όι εν θα σ' αφήκω. Σήμερα θέλω μιαν εξήγησιν. Όι για
λλόου μου. Για τους γονιούς μας. Αν δεν τους λυπάσαι
σου, εγώ λυπούμαι τους.
- ΧΑΡΗΣ Νείεν καεί η σταλαμή.
- ΠΕΤΡΗΣ Άτε πάλε.
- ΧΑΡΗΣ Νείεν καεί η σταλαμή.
ούλα τ' αρονίν εις τον τσωκκόν
ο άχαρος επκιάστηκα,
αντάν πκιαστεί μεσ' στην νομήν.

ΠΕΤΡΗΣ Ρε Χάρη σύντυσιε καθαρά να καταλάβω. Τούτα που λαλείς
εξανάπες τα τζι εξανάκουσα τα. Μα αντί να με φωτίζεις
τζιαι να μπλέπω, στραώννεις με περίτου.

ΧΑΡΗΣ Νείεν καεί η σταλαμή.

ΠΕΤΡΗΣ Εν η τελευταία φορά που σ' ερωτώ ρε Χάρη. Ή εν να μου
συντύσιεις καθαρά να καταλάβω. Ή φεύκω αδέρφιν τζιαι
ξίχασε πως είμαι αδέρφιν σου.

ΧΑΡΗΣ (Σιγή).

Άμα αναγιώθηκα
τζιαι κόμα αναγιώννουμουν
τζι άρκεψα νάκκον να λαχτώ,
τότες εξιφορήθηκα
τα ζώδκια τζι εν εχώννουμουν
τζι εξέηκα να δκιανευτώ.

Σε μιαν ποταμοδκιάβασην
μιαν λυερήν εσσιάστηκα
-νείεν καεί η σταλαμή-
ούλα τ' αρνίν εις τον τσωκκόν
ο άχαρος επκιάστηκα,
αντάν πκιαστεί μεσ' στην νομήν.

Αντάν με είδεν έφεξεν
τζι ο νους μου εφεντζιάστηρεν
τζι εφάνην κόσμος φωτερός.
Αντάν μου χαμογέλασεν
Παράδεισος επλάστητζιεν
ομπρός μου τζι έμεινα ξερός.

Ευτύς το πας μου έχασα
τον κόσμον ελησιμόνησα
τζι έμεινα χάσκοντα βοιχτός.
Είπε μου: έλα κλούθα μου.
Τζιαι που καρκιάς επόνησα
Τζι εκλούθησα της ο χαντός.

Λαόνια, κάμπους τζιαι βουνά
αντάμα εδκιαβήκαμεν
γεμάτ' αθθούς τζι αιγαθθερά.
Η στράτα εν ετέλειωννεν
τζιαι δεν εποσταθήκαμεν
ήτουν για λλόου μας χαρά.

Έτρεμεν μεν τζιαι χάσει με
τζι έτρεμα μεν τζιαι χάσω την
τζιαι μεν της πω τζιαι μεν μου πει.
Εδίψουν την τζι εκαύκουμουν
τζι έτρεμα μεν τζιαι πκιάσω την
τζιαι γίνουμεν τζι οι δκυο στραπή.

Ύστερα σγιαν παράδεισον
ένα βουνόν εφτάσαμεν
ίσια με τ' άψη τ' ουρανού.
Τζει πάνω τζει εκλάψαμεν
αντάμα τζι εγελάσαμεν
μέσα στους μούσκους του βουνού.

Λαλεί μ' αν είσαι πέγκαλλος,
τωρά πκιον μείνε δίχως μου
αν σου αρέσκει έτσι ζωή.
Τζιαι ξαπολά 'ναν χάχχανον,
ίσια 'νωσα το στήθος μου
πως αλλό νάκκον να ραεί.

Είπεν τζι εγίνην άφαντη,
ευτύς π'ομπρός μου χάθηκεν,
σγιαν άνεμος περαστικός.
Εράην η καρτούλλα μου,
ευτύς ο νους μου σάθηκεν
τζι είμαι που τότες ξιστηκός.

Οι πλήξεις που με τρώασιν
Ακόμα 'ν αφανέρωτες
τζί εις τα πουλιά που τζίλαδούν.
Έσαι που τότες, όπου δω τες ανεράδες, τρέμω τες.
Τζιαι πούριζω μεν με δουν.

- ΠΕΤΡΗΣ (Μακρά σιγή). Ετέλειωσες;
ΧΑΡΗΣ Νείεν καί η σταλαμή.
ΠΕΤΡΗΣ Είσαι ο πρώτος ρε που επροδόθηρες που μια γεναίκα;
ΧΑΡΗΣ Νείεν καί η σταλαμή.
ΠΕΤΡΗΣ Πκοια γεναίκα ρε εν τούτη, που σ' έκαμεν τζί ελησμόνησες
τον κόσμον τζί έμεινες χάσκοντα βριχτός;
ΧΑΡΗΣ Νείεν καί η σταλαμή.
ΠΕΤΡΗΣ Αξίζει ρε τον κόπον μια γεναίκα, όπκοια τζιαι να 'νει, να
βασανίζεσαι για λλόου της τζιαι να μας βασανίζεις τόσα
γρόνια;
ΧΑΡΗΣ Νείεν καί η σταλαμή.
ΠΕΤΡΗΣ Εν έσαι όνομαν ρε; Πώς την λαλούν;
ΧΑΡΗΣ Πέγκαλλη.
ΠΕΤΡΗΣ Πέγκαλλη! Είντα όνομαν εν τούτον;

ΕΙΚΟΝΑ 8

(Στο σπίτι της Μαρίας).

- ΦΑΝΟΥ Άτε Μαρία μου, άτε αγάπη μου. Έλα έσσω να μου τανύσεις
νάκκον.
- ΜΑΡΙΑ Οι δουλειές εν τζιαι τελειώνουν.
- ΦΑΝΟΥ Εν ώρα πον ν' ανεφάνουσιν τα πλάσματα.
- ΜΑΡΙΑ Είντα έμεινε να κάμεις;
- ΦΑΝΟΥ Να στρώσουμεν το τραπέζιν.
- ΜΑΡΙΑ Θέλουμεν πολλήν ώρα να στρώσουμεν το τραπέζι;
- ΦΑΝΟΥ Θέλεις να 'ρτουν τζιαι να μαχούμαστιν ακόμα; Ή τους
ξένους μας να θωρούμεν ή τεσ δουλειές μας.
- ΜΑΡΙΑ Κάθου να τους θωρείς τζιαι κάμνω γιόνι τεσ δουλειές.
- ΦΑΝΟΥ Ένεν εμέναν πο 'ρκουνται να δουν αγάπη μου.
- ΣΤΥΛΛΗΣ (Απέξω). Εεε νοικοτζυροί.
- ΦΑΝΟΥ Άκου τους.
- ΜΑΡΙΑ Εγιώ 'ν να ρέξω έσσω.
- ΦΑΝΟΥ Για τ' όνομαν του Θεού πού εν να πάεις; Έλα δα. Στράφου
πίσω να τους προύπαντήσεις. Αχ κόρη Μαρία, κόρη
Μαρία, είνταν που μου κάμνεις! Είνταν πον να κάμω γιω
μιτά σου;
- ΣΤΥΛΛΗΣ Εεεε νοικοτζυροί.
- ΦΑΝΟΥ Κοπκιάστε. Κοπκιάστε μέσα.
- ΣΤΥΛΛΗΣ Ώρα καλή τζυρά.
- ΦΑΝΟΥ Καλώς τους. Καλωσορίσατε. Κοπκιάστε.
- ΣΤΥΛΛΗΣ Φκαριστούμεν. Οι γιούες μου τζυρά. Ο Πετρός μου τζι ο
Χάρης μου.
- ΦΑΝΟΥ Έχω ευκαρίστησην.
- ΠΕΤΡΗΣ Ώρα καλή τζυρά.
- ΣΤΥΛΛΗΣ Τζι η γεναίκα μου. Η τζυρά μου.
- ΦΑΝΟΥ Έχω ευκαρίστησιν τζυρά. Καλωσορίσατε.
- ΚΑΛΛΟΥ Καλώς σας ηύραμεν.
- ΦΑΝΟΥ Μα κάτσατε. Εν να μείνετε στέκοντα; Εν τζιαι ψηλώννετε
που δα τζιαι δα;

- ΣΤΥΛΛΗΣ Ἄης μας τζυρά να σταθούμεν νάκκον να ξιμουθκιάσουμεν. Εψηθήκαμεν πάνω στα χτηνά, ώσπου να ᾿ρτουμεν που το χωρκόν μας. Ελαμνήσαμεν χαράματα τζι εκόντεψεν να μεσομερκάσει να ᾿ρτουμεν.
- ΦΑΝΟΥ Είντα να κάμουμεν; Οι αποστάσεις μας δυστυχώς εν μακρινές. Μα πού αφήκετε τα χτηνά σας;
- ΚΑΛΛΟΥ Εδήσαμεν τα δαμαί στον κάμπον της εκκλησιάς.
- ΦΑΝΟΥ Ἐπρεπε να τα φέρετε έσσω τα καημένα. Να τα ποσίσουμεν. Να τα δήσουμεν στην πάγνην. Να τους κουτσιήσουμεν τζιαι τίποτε να φάσιν. Εκόψαν τόση στράταν τα χτηνούλ- λικα μου.
- ΚΑΛΛΟΥ Δυστυχώς η ώρα μας εν λλίη τζυρά. Ὅπως είπεν τζι η αφενκιά σου οι αποστάσεις μας εν μακρινές.
- ΦΑΝΟΥ Ὅπως ήρτετε καλά με την βοήθειαν του Θεού, με την βοή-θειαν του Θεού καλά εν να στραφείτε.
- ΣΤΥΛΛΗΣ Είσαι μόνη σου έσσω τζυρά;
- ΦΑΝΟΥ Ετάχτηκεν ο γέρος ο Κωστής, πούφερεν τα καλά χαπάγκα για τον ερκομόν σας, πως έθεν να ᾿ρτει να μας κάμει παρέα. Μα που ᾿ν τον; Ακόμα να φανεί.
- ΚΑΛΛΟΥ Πού εν η κόρη σου τζυρά;
- ΦΑΝΟΥ Εν μέσα. Στρώννει το τραπέζι. Ξέρεις μας εμάς τες γεναι-τζιες. Οι δουλειές μας εν τζι έχουν τελειωμόν. Κόρη Μαρία, κόρη Μαρία. Έλα κόρη μου τζι ήρταν οι ξένοι μας.
- ΜΑΡΙΑ (Βγαίνει στην πόρταν). Καλώς ορίσετε.
- ΧΑΡΗΣ (Σιγή). Πέγκαλλη.
- ΜΑΡΙΑ (Σιγή). Πέγκαλλε.
- ΧΑΡΗΣ (Σιγή). Πού ήσουν τόσα γρόνια;
- ΜΑΡΙΑ Εσύ που ήσουν Πέγκαλλε;
- ΧΑΡΗΣ Εγύρευκα σε Πέγκαλλη.
- ΜΑΡΙΑ Γιατ' εν ήρτες να μ' έβρεις;
- ΧΑΡΗΣ Πού να σ' έβρω; Με πκοιον όνομα να σε γυρέψω; Πότε μου είπες τ' όνομα σου, είτε τον τόπο σου;
- ΜΑΡΙΑ Μαρία εν τ' όνομα μου. Τζι ο τόπος μου τούτος. Ποδώθε του βουνού.

- ΧΑΡΗΣ Εγώ έξερα σε Πέγκαλλη.
- ΜΑΡΙΑ Πέγκαλλος ελάλες τ' όνομα σου. Πέγκαλλη ελάλουν το τζι εγώ. Τζι ο τόπος σου λαόνια, κάμποι τζιαι βουνά, ελάλες.
- ΧΑΡΗΣ Χάρης εν τ' όνομα μου. Τζι ο τόπος μου ποτζείθε του βουνού.
- ΜΑΡΙΑ Πόσα γρόνια να σε καρτερώ!
- ΧΑΡΗΣ Γιατί εγίνης άφαντη,
γιατί π' ομπρός μου χάθηκες
σαν άνεμος περαστικός;
Τζι εράην η καρτούλλα μου
τζι ευτύς ο νους μου στάθηκεν
τζι είμαι που τότες ξιστηκός;
- ΜΑΡΙΑ Έηρες Πέγκαλλε. Για τ' άλλα μεν ρωτάς. Έχουμεν γρό-
νους τζιαι τζαιρούς.
- ΦΑΝΟΥ Ναι κόρη μου, ναι Μαρία μου. Για τ' άλλα μεν ρωτάτε.
Δοξάστε μόνον το Θεόν που ευρεθήκετε.
- ΚΑΛΛΟΥ Καλά λαλείς τζυρά. Φαίνεται ήταν θέλημα Θεού να
κόψουμεν τόσον μάκρος, να ρέξουμεν σήμερα τουν' τα
βουνά τζιαι να 'ρτουμεν κοντά σας.
- ΦΑΝΟΥ Μα κάτσετε, κάτσετε. Έν να τα πούμεν ούλλα στέκοντα;
- ΠΕΤΡΗΣ Αν κάτσουμεν, εν να μας τζιεράσετε;
- ΦΑΝΟΥ Ό,τι τραβά η ψυσιή σας, ό,τι τραβά η ψυσιή σας.

